

Nuets dräkt

Nyförälskelsen stack till och det
var inga nålstick. De
urgröpta raseriernas tid

Så många ögonblick av livet

Så många svarta solar där i
brännpunkts lämning

Vände pannkakor. Omsorgsfullt
i dagar denna vinter från då.

I nutid niger tacksamheten inför
gåvan. I den tecknades
en ny tid. I tusch bakom liljors
kvävda andning.

Då. Just där. hissades trappan ned. Klöv
de vita molnen

Stig upp nu din förbannade jänta
från anfäders röst

Det var värme Gud. Det rödaste av
ljus. ville lägga sig och vila

i en uppdukad natur. Omhulda bladens
höljen till dofters ursprungsljud. Modet Kliver
på fastspänt virke. Fotvalv höjs sänks

i mjuk spänst. Plankton söker hennes nu.

Det var en stig uppgrävd åt mannen
med lik av osanning längs kanten

Aldrig hennes. Så pass
mycket förtäljde ödets nyss spruckna
skott.

Den var aldrig hennes. Att våga se
det var som när hon tog mod
till sig och beslutade sig för att möta
honom. Den hon lämnat. För över 10
år sedan.

Ingen var värd henne. Ingen likt han.

Och Gud. Inte ens det räckte.

Inte ens det.

Du ler mot mig och kroppen famnar
varje bokstav i det alfabet du gömde.

Kliver ut och blundar inte nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten